

alapítvány ide nem számíttatván. Azonkívül a kellő mennyiségű pénz és gabona deputatumok. Meg bírjuk mi azt.

Az azonban nem volt kicsinált dolog, a mi ezután történt.

Dávid ur befejezve látta a maga művét. Ő ásta meg a csatornát, melyen imé vigan foly a Duna, és első útját teszi rajta az a szép árboczos hajó ott a szent hegyen. Műve magaslatáról kicsinyléssel tekint a

Az urak kacagtak, mert mindenki tudta, hogy Dávid ur az erkölcsi támogatáson kívül egy szalmaszálat sem tett keresztbe.

— Nevethettek a mennyit tetszik, hanem azért mégis csak azt mondom, a ki ökör és ló van ebben a pusztában, mind összefogtatók volna, sem mozdítottatók volna ide Dombayt, kit én egy erkölcsi pókhálószálon idetámogattam.

bamba tarhalmiakat, rászedtem az esperes urat és lefőztem nagyságos urambátyámat.

A társaság figyelni kezdett. Dávid észrevette, s még jobban lelkesült.

— Mikor megtudtam, hogy Dombayt a tarhalmiak az esperes ajánlatára egy szivel-lélekkel elfogadták lelkészül, oda törleszkedtem a küldöttségükhöz, és bárgyupofával elmondtam, hogy mi is papot akarnánk a mi zsenge egyházunknak, s

KOZÁK-FŐNÖK A XVI. SZÁZADBÓL. — MATEJKO FESTMÉNYE UTÁN.

törpe lelkekre, kik Dombaynak úgy hujjálnak. Pedig tudnák csak!

Megszállta az irigység daemona.

— Már pedig öcsém, én csak azt mondom, én is megérdemeltem volna egy-két szót, mert mindezt én hoztam mozgásba.

— Nem feledjük el Dávid, — szölt oda Talpárdi ur, — és ha feliratot helyezünk a templom falába, oda lesz véve: Erkölcsileg támogatta I. D.

Törödték is az ő pókhálójával. Nevetek tovább, mert az nekik jól esik a kávé mellett, s Dávid urat ingerli.

— A nevetéshez nem kell ész. Neheztelkedék Dávid ur, és zavarában felöntött egy pohár sashegyit, a melyre már semmi szükség sem volt.

— Mert az úgy történt — fűzte tovább a tárgyat — a mit senki sem kívánt tőle, — hogy luddá tettem először is a

hogy az esperes atya ajánlott is valakit, azonban mi nem vagyunk olyan tökéletűtött fajankók, hogy valakit magunkra tuszkoltatni engedjünk. — Összenézett mindaz öt számár, megcsipték a horgot. Mindjárt ki is jelentették, hogy köszönik a jó ajánlatot, de nem élnek vele. Nem is nektek való, nagy tohonyák! Gyere Dombay! nekünk való vagy. — Hát öcsém, ezt csináld utánam, ha legény vagy. De

KÉT NÉMET HADIHAJÓ ÖSSZEÜTKÖZÉSE. — A „KURFÜRST“ LEGÉNYSÉGÉNEK MENTÉSE.

A KONSTANTINÁPOLYI LÁZADÁS. — ALI SZUAVI ÉS TÁRSAI LEGYILKOLÁSA A CSIRAGÁN-PALOTÁBAN.

